

men have vi den mindste Sikkerhed for, at disse 2 Rd. blive aflaaede, fordi vi tage Bygningsafgiften bort? Det have vi ikke. Vil man nu sige: ja, de fleste Værter ere dog vel ikke saa slette, at de ikke, naar Loven udfommer, ville afkorte det dem eftergivende Beløb i Leien, saa lad os blot tænke os, hvorledes det vil gaa; lad os tænke os, at Værterne i dette Nødsit skaa dette Beløb af i Leien; men Bygningsgælden vedbliver, og Konkurrencen vedbliver, og Husleien stiger; nu er Leien paa Grund af denne Afgiftslettelse nedsat fra 50 Rd. til 48 Rd., men alle Leiligheder stige, Konkurrencen bliver trykkende, det bliver vansteligst at faae Bolig, og den Leilighed, der var udleiet for 48 Rd. om Salvaaret, stiger til 55 eller 60 Rd. næste Gang den udleies; hvor er da Grunden om, at der er flet en Eftergivelse, bleven af, hvorledes skal den fastholdes? Vil ikke Enhver, jeg siger ikke den slette Eier, men den, der er, som Folk ere flest, sige: det kan jeg faae af mange ordentlige Leiere, og det tager jeg? Han vil flet ikke byrde sig om, at man har eftergivet ham de 2 Rd.; han kunde jo ogsaa beregne, at han ved tilfældige Omstændigheder var kommen i Besiddelse af dette Hus for en lav Pris, og at han derfor kunde leie det ud til en billig Leie; men det ville de fleste Værter ikke gjøre. De fleste ville sige: jeg vil ikke udsuge Nogen, men jeg vil tage, hvad man i Almindelighed tager for en saadan Leilighed, det er den Fordel, jeg har af at have faaet Huset til en billig Pris, at, naar jeg leier det ud til almindelig Pris, vinder jeg. Saaledes vil det Gode, der skulde vindes ved Eftergivelse af Bygningsafgiften, gaa tabt; det er Noget, vi ikke kunne gribe ind i. Naar man siger: vi ville give Eierne en Lettelse i Saab om, at den skal komme Leierne til Gode, uden dog at tro, at vi kunne gribe ind i Konkurrenceforholdene, vi ville give den som en Præmie for at udleie billigere, hvor have vi da den rigtige Konsekvens af denne Hovedsætning, billig Afgift eller ingen Afgift, hvor der udleies usædvanlig billig? Det have vi i § 7, den er en fuldkommen rigtig Udtalelse af et rigtigt Princip. Denne Paragraf siger: hvor det er konstateret, at Bygninger udleies til en virkelig billig Pris, udleies under den Pris, som i Handel og Wandel kan faas, der give vi en Præmie derfor, og det er rigtigt. Derfor vi kunde bringe det dertil, at vi kunde sige — jeg veed imidlertid ikke at angive de praktiske Midler dertil uden ad en Vej, der er meget besværlig —: hvorformhelt det konstateres, at Smaaleiligheder udleies 10 % billigere, end hvad de ere værd i Handel og Wandel efter almindelige Forhold, ville vi give en Skattemoderation, saa kunde jeg være fuldstændig enig deri, og i det Tilfælde være vi da ogsaa komne ud over denne forunderlige Grænse af visse Kvadratalen, der vil gribe ind saaledes, at den bliver ikke en Bestemmelse for Afgiften, men en Bestemmelse for, hvor

store Bygninger man vil opbygge, naar man bygger paa Spekulation. Det er altsaa det, jeg tror er Hovedindvendingen mod denne Lov, at den er bygget paa et falsk Princip. Forsaa vidt man — og dette gælder jo især Landet og de smaa Kjøbstæder — giver en Lettelse i Bygningsafgiften for det Hus, der kun bebos af Eieren selv, saa kan jeg gaa ind derpaa, thi det er i Analogi med, at man eftergiver Indkomstskatten. Man siger, at den, der kun har Lidt og indskrænker sig til at benytte dette Lidet, ham tage vi Intet af for at benytte det. Derimod tror jeg som sagt, at en Nedfattelse af Afgiften for Leieaamninger ikke vil føre til Noget, naar vi ikke kunne gribe ind i Konkurrenceforholdene — medmindre vi kunne finde en Vej til at give Belønning eller yde vor Medhjælp til at sætte Prisen ned, hvor vi virkelig se, at Eieren fra sin Side giver en Nedfattelse i Leien. Hvor Konkurrencen er fri, hvor Alle ere opfordrede til at gjøre sig deres Eiendom saa indbringende som muligt, der er det ligesaa unyttigt at ville gribe ind, som om vi paa en eller anden Maade vilde søge at bevæge dem, der handle med Smør, til at sælge det billigere til de Fattige; det er os jo umuligt.

Det er Hovedsagen, men jeg indrømmer, at Loven har en hel Del andre Mangler, som tilbørlig ere fremhævede af den ærede foregaaende Læser, idet man har villet føre den over paa andre Forhold, navnlig paa Landbosforholdene. Den ærede Læser udtalede ved § 5. Jeg tror, det er en Paragraf, der, som han meget rigtig sagde, vil være yderst vanskelig at gennemføre og umulig at gennemføre paa en billig og ensartet Maade. Ikke blot skal Sogneraadet vurdere Indtægterne, men det skal skelne mellem to Indtægtskilder, hvorefter da Afgiften skal bestemmes. — Den ærede Læser nævnte ogsaa § 4. Jeg vil ligeledes nævne denne Paragraf for at tilføie, at det er en Lidet klar Bestemmelse, der indeholdes i Slutningen af Paragrafen. Der siges her: „Fritagne ere ligeledes Sytteforeningers og lignende Foreningers Døvelshuse.“ Til hvilket Sammenligningspunkt refererer sig Ordet „lignende“? Ja, betyder det, at det er Foreninger, som gaa ud paa at danne Ungdommen til Baabenfærdighed i det Hele, ikke blot til at lære den at skide, men overhovedet paa at opmuntre den til at blive dygtige Fædrelandsforvarere, saa maa jeg sige, at den Sag har min allervarmeste Sympathi; thi jeg ønsker Sytteforeningerne fremmede og understøttede. Men naar man saaledes siger: „og lignende Foreningers Døvelshuse“, saa tror jeg, at det vil være meget vansteligst blot efter disse Ord at afgjøre, hvad der er lignende Foreninger. En Forening til at drive Gymnastik kunde jo ogsaa komme ind herunder, og man kunde vel spekulere videre. Jeg vil sige, at jeg vel ikke tvivler paa, at man, hvis en Forening for Reglespil krævede Fritagelse, ikke vilde tilstaa